

Komponisti 17. Festivala Slowind 2015

Pierre Boulez (roj. 1925)

Francoski serialistični skladatelj Pierre Boulez je danes nesporno ena največjih glasbenih avtoritet. Po študiju pri Olivieru Messiaenu in Renéju Leibowitzu je leta 1954 ustanovil enega prvih ansamblov za izvajanje sodobne glasbe, ansambel *Domaine musical*, kmalu za tem, leta 1958 pa se je s Simfoničnim orkestrom Jugozahodnega radia (*Südwestfunk*) iz Baden-Badna pričela tudi njegova bleščeča dirigentska kariera.

Njegovo delo je odločilno prispevalo k razvoju glasbe v 20. stoletju in navdihnilo generacije mladih glasbenikov. Z dirigiranjem si je prislužil 26 Grammyjev in vrsto drugih nagrad. Naj omenimo, da je bil na Wagnerjevem festivalu v Bayreuthu, kjer je sicer redno nastopal, glasbeni direktor ravno ob 100. obletnici prve produkcije *Nibelunškega prstana*.

V letih 1977–92 je bil direktor Inštituta za raziskave in koordinacijo akustične glasbe (IRCAM) v pariškem Pompidoujevem centru, kjer je ustanovil tudi znameniti Ensemble Intercontemporain. Je častni član dunajskega Združenja prijateljev glasbe, Dunajskih filharmonikov in častni dirigent orkestra Berlinske državne kapele.

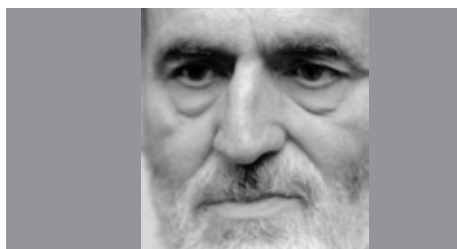

Foto: Jo Schwarz

Helmut Lachenmann (roj. 1935)

Helmut Lachenmann se je rodil v Stuttgartu, kjer je med 1955. in 1958. letom tudi študiral na Visoki šoli za glasbo. Svoj interes za avantgardne tokove je še podkrepil s prvim obiskom poletnih tečajev v Darmstadtetu leta 1957, kjer je srečal Luigija Nona, za katerim se je odpravil v Benetke in tam študiral nadaljnji dve leti. V ta pedagoški proces se je tri leta kasneje v Kölnu vključil še Karlheinz Stockhausen, pri katerem je Lachenmann obiskoval seminar za novo glasbo.

Leta 1966 je Helmut Lachenmann začel svojo akademsko kariero: sprva je poučeval glasbeno teorijo na Visoki šoli za glasbo v Stuttgartu, kasneje pa še v Ludwigsburgu na Pedagoški fakulteti in na Visoki šoli za glasbo v Hannoveru, nakar se je leta 1981 vrnil v Stuttgart.

Ko so v zgodnjih 60-tih letih Lachenmannova dela začeli izvajati, najprej na Beneškem bienalu, nato v Darmstadtetu, se je zdelo, da se lepo vklaplajo v post-webernovsko estetiko, posebej zaradi vpliva Nonove pointilistične tehnike. Vendar pa se je Lachenmann že kmalu začel ozirati po novih rešitvah glasbenega jezika in sintakse. V vrsti del, začeni s *temA* (1968), *Pression* za solo čelo (1969) in *Air* za tolkalca in orkester (1969), se je začel gibati v novem, odtujenem zvočnem svetu, kjer je uporabljal

instrumentalno tehniko na radikalno nekonvencionalen način.

V 70-tih in 80-tih letih se je z deli: godalni kvartet *Gran Torso* (1972), *Salut für Caldwell* za dve kitari (1977) in *Mouvement (-vor der Estarrung)* za komorni orkester (1984) še nadalje poglobljal v temeljna vprašanja o funkciji glasbe in o pričakovanjih, ki se nanašajo nanjo; svoja dognanja o glasbi je širil in krepil tudi z živahnimi polemikami, pisanjem in predavanji.

Kljub vsemu pa je v ozadju njegovih raziskovanj vedno ostajal živ pritisk tradicije, včasih celo v obliki zaznavnih referenčnih točk v njegovih partiturah. V svojih zadnjih skladbah je začel posegati tudi po prepoznavnih elementih post-serialnega jezika, kar razkriva tradicijo, iz katere je izšel.

Od leta 1983 se je Lachenmann redno pojavljal na številnih najpomembnejših festivalih in koncertnih serijah po Nemčiji in drugod (*Holland Festival* v Amsterdamu, *Ars Musica* v Bruslju, *Musik der Zeit* v Kölnu, Jesenski festival v Parizu, *Wien Modern* na Dunaju ter Dnevi nove glasbe v Stuttgartu in Zürichu), je pa tudi član akademij umetnosti v Berlinu, Hamburgu, Leipzigu, Mannheimu in Münchnu. Cenjen je zaradi svojih člankov, esejev in predavanj (*Musik als existentielle Erfahrung/Glasba kot bistvena izkušnja*, Breitkopf & Härtel, Wiesbaden, 1996). Je dobitnik številnih prestižnih nagrad (*Bach-Preis der Freien und Hansesstadt* v Hamburgu, glasbene nagrade *Ernst von Siemens* 1997. in 2010., *BBVA Foundation Frontiers of Knowledge Award*). Njegova dela izdaja založba Breitkopf & Härtel.

Georg Katzer (roj. 1935)

Georg Katzer se je rodil leta 1935 v Šleziji (današnja Poljska). Najprej je študiral kompozicijo in klavir v (vzhodnem) Berlinu in Pragi, kasneje pa je bil sprejet še v mojstrski razred Hansa Eislerja na Akademiji umetnosti v Berlinu. V tej prestižni ustanovi, med člane katere je bil leta 1978 tudi sam izvoljen, je kasneje osnoval Studio za eksperimentalno (elektroakustično) glasbo ter bil leta 1980 imenovan za profesorja in še sam prevzel mojstrski razred kompozicije.

Živi v okolici Berlina in deluje kot svobodni umetnik. Za svoje delo je dobil številna priznanja v nekdanji NDR, Franciji (Bourges), Švici, ZR Nemčiji in Italiji (Villa Massimo, Rim).

Ob svojem skladateljskem delu (orkestrske skladbe, solistični koncerti, komorna glasba, tri opere, dva baleta, elektroakustična dela) se Georg Katzer udeležuje tudi pri multimedijskih projektih in improvizirani glasbi ter sodeluje s številnimi umetniki s tega področja, kot so Johannes Bauer, Wolfgang Fuchs, Paul Lytten, Radu Malfatti, Phil Wachsman, Phil Minton, Tony Oxley ...

Heitor Villa-Lobos (1887–1959)

Heitor Villa-Lobos je nedvomno najizrazitejši in hkrati najizvirnejši predstavnik brazilskih glasbenikov, ki so se na področju resne glasbe trudili za razvoj nacionalnega glasbenega jezika z vgrajenimi značilnimi afriškimi in ameriškimi staroselskimi elementi.

V mladosti se je navduševal nad popularno glasbo in ritmi sambe svojega rodnega Ria de Janeira, vendar je sčasoma ta interes popustil, zato se je odpravil od doma in se prepustil najrazličnejšim glasbenim vplivom krajev, kjer je popotoval. Vsrkaval je ljudsko glasbo, improviziral, komponiral, potoval je po Amazonki in poslušal ptičje petje ter bobnanje Indijancev ... Občasno se je tudi formalno šolal, vendar so se mu te izkušnje zdele bolj ko ne dolgočasne, zato je ostal v glavnem samouk. Po svojem dvajsetem letu je tri leta preživel v kulturno drugačni Bahii, kjer je bilo čutiti močnejši afro-brazilski vpliv, nato pa se je spet vrnil v Rio in tam študiral evropsko glasbo. Medtem je stalno eksperimentiral in veliko komponiral, pri čemer se je ves čas trudil izražati pristne brazilске lastnosti in kvalitete. Tudi ko so mu premožni prijatelji omogočili študij v Evropi, je ostal zvest samemu sebi; ob neki priložnosti so ga vprašali, kaj se je naučil in je dejal: „*Tu sem, da pokažem svoja lastna dognanja.*” Pravzaprav je Evropa

pokazala več zanimanja za njegovo glasbo kot domovina – morda zato, ker se je zdela eksotična. V Parizu je ostal sedem let in napisal nekaj svojih najpomembnejših del.

Po vrnitvi v domovino, v tridesetih letih se je posvetil glasbenemu izobraževanju in temeljito vplival na šolski sistem v Braziliji. Diktator Getulio Vargas ga je popolnoma podpiral v njegovih prizadevanjih, tako da je Villa-Lobosov vpliv še zmeraj čutiti v brazilski glasbeni vzgoji.

V tem času je napisal devet suit z naslovom *Bachianas brasileiras*, ki so verjetno njegova najbolj znana dela. Te impresivne skladbe, v katerih je tehniko kontrapunkta in fuge spojil z brazilskimi temami, se odlikujejo z izrazno močjo, melodično invencijo in povsem nadzorovano strukturo.

Villa-Lobos je napisal prek 1500 skladb v praktično vseh mogočih žanrih, med njimi opere, balete, maše, zborovska in orkestrska dela, skladbe za kitaro solo in filmsko glasbo. Vsa njegova dela niso najkvalitetnejša, najboljša pa so resnično izjemna.

Gérard Grisey (1946–1998)

Rodil se je v Belfortu, v Franciji. Najprej je študiral na konservatoriju v nemškem Trossingenu in nato na Pariškem glasbenem konservatoriju. Tam je prejel nagrade iz klavirske spremljave, harmonije, kontrapunkta, fuge in kompozicije, ki jo je štiri leta študiral pri Olivierju Messiaenu. Hkrati je obiskoval pouk kompozicije pri Henryju Dutilleuxu na *Ecole Normale de Musique* in se udeleževal mojstrskih tečajev za sodobno glasbo v Sieni in Darmstadtu pri Ligetiju, Stockhausnu in Xenakisu.

Dvakrat je bil štipendist Ville Medici v Rimu, leta 1973 pa je skupaj z Tristanom Murailom, Rogerjem Tessierom, Michaelom Levinasom in Huguesom Dufourtom ustanovil skupino L'Itinéraire. V tem času je začel pisati spektralno glasbo.

V letih 1974/75 je študiral akustiko pri Emilu Leppu na pariški VI. univerzi, leta 1980 pa je deloval na pariškem IRCAM-u. Po krajšem bivanju v Berlinu je postal profesor teorije in kompozicije na Kalifornijski univerzi v Berkleyu (ZDA), kjer je poučeval do leta 1986. Po vrnitvi v Evropo je leta 1987 dobil mesto profesorja kompozicije na Pariškem konservatoriju in poučeval kompozicijo na številnih seminarjih po celem svetu.

Pri njem so naročale skladbe največje svetovne glasbene institucije in ansambli. Njegova najpomembnejša dela so: *Dérives*, *Jour, contre-jour*, *Tempus ex machina*, *Les Chants de l'Amour*, *Talea*, *Le Temps et l'écumé*, *Le Noir de l'Etoile*, *L' Icône paradoxale*, *Les Espaces Acoustiques*, *Vortex Temporum* in *Quatre chants pour franchir le seuil*.

Nicola Vicentino (1511–1572)

Italijanski renesančni skladatelj in teoretik Nicola Vicentino je preživel prva leta svojega šolanja v Vicenzi, kjer je študiral pri Adrianu Willaerthu.

Kasneje je služil pri kardinalu Hipolitu II. d'Este, bil pa je tudi glasbeni učitelj pri družinskih članih vojvode Herkula II.

Kljub temu, da je bil priznan skladatelj, je dandanes znan predvsem po znameniti polemiki s portugalskim glasbenikom Vincentom Lusitanom, ki se je odvijala leta 1551 v Rimu. V tistem času so namreč Cipriano de Rore, Orlando di Lasso in drugi pisali dela, ki jih je bilo nemogoče čisto peti brez sistema, ki bi na nek način prilagajal višino kromatičnih intervalov. Vicentino je, za razliko od Lusitana, ki je priznaval samo diatonični izvajalski način, razlikoval med diatoničnim, kromatičnim in enharmonskim načinom, kar je kasneje natančno prikazal v traktatu *L'antica musica ridotta alla moderna prattica (Stara glasba prirejena za moderno prakso)* iz leta 1555. V traktatu razlaga svoje poglede, povezujoč starogrško teorijo in prakso s sodobnimi deli. Da bi podkrepil svojo teorijo, je izumil tudi instrument, po katerem je najbolj znan: arhičembalo s šestintridesetimi tipkami v eni oktavi (na podoben način je skonstruiral tudi orgelsko inačico), s katerim je bilo mogoče reproducirati vse tri omenjene načine in tako v vseh tonalitetah z zadovoljivo natančnostjo izvajati tudi nove kompozicije v kromatičnem slogu.

Ivan Višnegradski (1893–1979)

Skladatelj Ivan Višnegradski je bil pionir četrtttonske glasbe. Poleg matematike in prava je študiral glasbo pri Nikolaju Sokolovu na Akademiji v Sankt Peterburgu. Čeprav so njegove prve kompozicije pisane v običajnem, kromatičnem sistemu, ga je že zgodaj začela zanimati mikrotonalnost; njegov prvi projekt notacije v dvanajstinah tona datira v leto 1919. Naslednjega leta se je z družino preselil v Pariz, kjer je nadaljeval svoja mikrotonalna raziskovanja ter prizadevanja za konstrukcijo tovrstnega instrumenta s tipkami. Sprva so zanj izdelali klavir s pnevmatičnim prenosom pri Pleyelu, vendar z njim ni bil zadovoljen. Ker je bil prepričan, da ustrezen instrument lahko izdelajo le v Nemčiji, se je večkrat odpravil tja in tam spoznal kolege Richarda Steina, Aloisa Hábo, Jörga Magerja in Willija von Möllendorfa.

Pri Foersterju je naročil četrtttonski klavir, ki so ga izdelali leta 1927. V naslednjih desetletjih je nadaljeval s komponiranjem v četrtttonskem in šestino-tonskem sistemu, izdal pa je tudi *Priručnik za četrtttonsko harmonijo* (1932). Leta 1934 je skomponiral *Štiriindvajset preludijev na vseh tonih kromatične lestvice, diatoniziranih s trinajstimi zvoki* za dva četrtttonska klavirja. Leta 1937 je dočkal prvi koncert izključno svoje glasbe ter spoznal Olivierja Messiaena, Henrija Dutilleuxa in Clauda Ballifa. Po vojni je postopoma dosegel širše priznanje.

Márton Illés (roj. 1975)

Márton Illés, rojen v Budimpešti, je po začetnem spoznavanju glasbe v domovini študiral na glasbeni akademiji v Baslu pri Lászlu Gyimesi (klavir) in Detlevu Müller-Siemensu (kompozicija), zatem pa še pri Wolfgangu Rihmu in Michaelu Reudenbachu v Karlsruheju. Izbrali so ga tudi za rezidenčnega skladatelja *Ville Massimo* v Rimu (2009), *Ville Concordia* v Bambergu (2011) ter centra *Civitella Ranieri* v Umbriji (2012). Katalog njegovih del obsega skladbe za solo instrumente, komorno glasbo, godalne kvartete, vokalna dela, ansambelske kompozicije, elektronsko glasbo, glasbeno gledališče ter orkestrske skladbe. Izvajali so ga že v vodilnih glasbenih središčih (Rimski avditorij, *Cité des Arts* v Parizu, *Klangspuren* (Schwarz, Avstrija), *Kings Place* (London), Koncertna hiša v Berlinu, *Musica* v Strasbourgu, Münchenski bienale, Festival Schleswig-Holstein, Poletni festival v Tokiu, *Ultraschall* v Berlinu, *Eclat Festival* v Stuttgartu ... Sodeloval je z Ensemble Modern, Ensemble Intercontemporain, Kvartetom Minguet in Münchenskim komornim orkestrom. Njegovo prvo večje odrsko delo *Die weiße Fürstin* je bilo premierno uprizorjeno aprila 2006 na Münchenskem bienalu.

Illésove skladbe izdaja založba Breitkopf & Härtel. Med številnimi nagradami in priznanji izstopajo: *Christoph and Stephan Kaske* (2005), Glasbena fundacija *Ernst von Siemens* (2008), *Schneider-Schott* in *Paul Hindemith*.

Foto: Vinzenz Niedermann

Michael Pelzel (roj. 1978)

Michael Pelzel prihaja iz Rapperswila, Švica. Na visokih šolah za glasbo v Luzernu, Baslu, Stuttgartu in Karlsruheju je študiral klavir, orgle ter kompozicijo (D. Ammann, D. Müller-Siemens, G. F. Haas, H. Kyburz in W. Rihm). Trenutno deluje kot svobodni umetnik – komponist, poustvarjalec in cerkveni organist, ukvarja pa se tudi s pedagoškim delom.

Kot komponist je imel priložnost sodelovati z uglednimi ansambli za sodobno glasbo (Collegium Novum iz Züricha, Vortex iz Ženeve, Phoenix iz Basla, dunajski Klangforum, Arditti kvartet, Ensemble Intercontemporain iz Pariza, Orkester bavarskega radia ...), ki so njegova dela izvajali na različnih festivalih po svetu (*Ensemblelia* Mönchengladbach, *Mouvements* Saarbrücken, *Musica Viva* München, Festival v Darmstadt in Donaueschingenu, *Ultraschall* Berlin, *IGNM* Basel, *IGNM* Bern, *Wien Modern*, *Klangspuren* Schwarz, *Archipel* Ženeva, *Tremplin* Pariz, Festival v Lucernu, Muzej v Tel Avivu, *Art on Main*, Johannesburg ...).

O kvaliteti njegovega opusa priča vrsta nagrad in priznanj pomembnih fundacij in tekmovanj: *Musica Viva* v Münchnu (2005), Fundacija Christoph Delz iz Basla (2005), *Studienpreis der Kiefer-Hablitzel Stiftung* Bern (2006), Tekmovanje Jurgenson v Moskvi (2007), *Music today* Seul (2009),

Pro helvetia-Kulturstiftung, Marguerite Staehelin Förderpreises (2010), nagrada Busoni v Berlinu (2011), nagrada Johann Joseph Fux za operno delo (2012) in drugih.

György Ligeti (1923–2006)

György Ligeti je bil rojen v Dicsöszentmártonu (danes Tîrnaveni) v Romuniji. Starši so pripadali madžarsko-judovski manjšini iz Transilvanije in so se kmalu preselili v Cluj (Klausenburg), kjer je pri Ferencu Farkasu dobil prve skladateljske napatke. Nacistični režim je uničil njegovo družino – oče in brat sta umrla v koncentracijskih taboriščih, mati je preživela Auschwitz, sam pa je bil poslan na prisilno delo.

Po koncu vojne je Ligeti nadaljeval študij kompozicije pri Farkasu in Sándorju Veressu na Akademiji Franza Liszta v Budimpešti. V tem času je poleg usmeritve, ki je temeljila na madžarski in romunski ljudski glasbi, začel razvijati tudi svoj mikropolifonični slog, ki pa je prišel do izraza šele po njegovi kulturnopolitično motivirani selitvi na Dunaj.

V Kölnu se je srečal s predstavniki avantgarde, med njimi sta bila Michael Koenigge in Herbert Eimert, ki sta ga povabila v Studio za elektronsko glasbo Zahodnonemškega radia (WDR), kjer je delal v letih 1957/58. Tu je lahko poglobljeno študiral glasbo Mauricia Kagla, Pierra Bouleza in Karlheinz Stockhausna. Medtem pa je sam s kompozicijami, kot je npr. *Artikulation*, sledil svoji poti, ki ni imela dosti skupnega s serialnim in strukturalnim razmišljanjem.

Skladba *Apparitions* (1958/59), premierno izvedena na festivalu Mednarodnega združenja za sodobno glasbo v Kölnu, mu je pomagala prodreti do širšega občinstva, *Atmosphères* (*Atmosfera*) iz leta 1961 pa so utrdile njegovo mesto na mednarodni sceni.

Mikropolifonija je ostala pomemben element njegovega dela, v naslednjih letih pa jo je obogatil še z raznimi drugimi komponentami: fonetično notirane besede (*Aventures*, 1962 in *Nouvelles Aventures*, 1962–64), micro intervali (*Ramifications*, 1968/69) in za sedemdeseta leta značilni ironični pristop do historičnih modelov. Temeljno delo tega obdobja je nedvomno opera *Le Grand Macabre* (1978) ter kasneje še *Klavirski* (1985) in *Violinski koncert* (1990–92).

György Ligeti je od 50-tih let dalje živel deloma v Nemčiji ter deloma v Avstriji in je leta 1967 postal avstrijski državljan. Deloval je tudi na pedagoškem področju; med leti 1961–71 je bil gostujoči profesor kompozicije v Stockholmu, 1972. na univerzi Stanford v ZDA, med leti 1973 in 1989 pa je poučeval na Visoki šoli za glasbo v Hamburgu.

Umril je na Dunaju 12. junija 2006, star 83 let.

Alwyn Tomas Westbrooke (roj. 1982)

Alwyn Tomas Westbrooke je študiral violino in kompozicijo na Univerzi v Canterburyju (Nova Zelandija) in na visokih šolah za glasbo v Dresdnu in Karlsruheju. Je dobitnik številnih nagrad: nagrada za kompozicijo *Lilburn Trust* (2. nagrada), nagrada *Komponistenverband Sachsen*, nagrada za izvajalca Mednarodnih poletnih tečajev za sodobno glasbo v Darmstadtu in druge.

Kot solist, komorni glasbenik in dirigent je sodeloval s številnimi skladatelji, med katerimi so Isabel Mundry, Bernhard Lang, Brian Ferneyhough, Tristan Murail in Wolfgang Rihm. Kot violinist je nastopal na Glasbenih slavnostnih dnevih v Dresdnu, Festivalu glasbene kompozicije v Seulu ter na Mednarodnih poletnih tečajih za sodobno glasbo v Darmstadtu. Redno sodeluje z ansambli Phorminx iz Darmstadta, dresdenskim El Perro Andaluz in Tema iz Karlsruheja. Trenutno poučuje na visokih šolah za glasbo v Karlsruheju in Dresdnu.

Nina Šenk (roj. 1982)

Skladateljica Nina Šenk je po končanem študiju kompozicije in glasbene teorije na Akademiji za glasbo v razredu prof. Pavla Mihelčiča nadaljevala podiplomski študij kompozicije na Visoki šoli za glasbo Carl Maria von Weber v Dresdnu pod mentorstvom prof. Lotharja Voigtländerja in leta 2008 zaključila mojstrski študij na Visoki šoli za glasbo in gledališče v Münchnu v razredu prof. Matthiasa Pintscherja.

V času študija je prejela več nagrad, med drugim Evropsko nagrado za najboljšo kompozicijo na festivalu *Young Euro Classic* za *Koncert za violino in orkester* (2004), Prešernovo nagrado Akademije za glasbo ter prvo nagrado na Festivalu sodobne glasbe v Weimarju v Nemčiji za kompozicijo *Movimento fluido* (2008).

Njene skladbe so bile izvedene na pomembnih festivalih v tujini in doma (Bienale Newyorške filharmonije, Slavnostne igre v Sazburgu, *Young Euro Classic*, Glasbeni dnevi v Kasselerju, *Musica Viva* v Münchnu, *Positionen* v Frankfurtu, Weimarski pomladni dnevi, Heidelberška pomlad, Festival Ljubljana, Festival Slowind, Slovenski glasbeni dnevi, Svetovni kongres saksofonov ...) ter na koncertih po vsem svetu z različnimi orkestri, kot so Newyorška

filharmonija, Orkester Deželnega gledališča v Cottbusu, Festivalni orkester *Young Euro Classic*, Orkester Slovenske filharmonije, Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije, Simfonični orkester RTV Slovenija ter z ansambli Intercontemporain, Modern, Scharoun, Mosaik, London Sinfonietta, United Berlin, Pihalni kvintet Slowind, Aleph, Altera veritas, MD7, Concorde in Berlinski komorni orkester).

V sezonah 2008/2009 in 2009/2010 je bila Nina Šenk rezidenčna skladateljica Orkestra Deželnega gledališča v Cottbusu v Nemčiji.

Nicholas Angelich. Istega leta je imel posebno častno mesto na festivalu *Musica 2006* v Strasbourgu, kjer sta bili premierno izvedeni *Cantate n°1*, *Quelques effervescences* in opera *L'Autre côté*.

Od septembra 2010 je direktor Pariškega glasbenega konservatorija. Mantovanijeva dela izdaja založba Editions Lemoine.

Bruno Mantovani (roj. 1974)

Bruno Mantovani je bil rojen v Châtillon-sous-Bagneux, študiral pa je na Pariškem glasbenem konservatoriju, kjer je s prvo nagrado zaključil analizo, estetiko, orkestracijo in kompozicijo. Istočasno je diplomiral tudi iz muzikologije na Univerzi v Rouenu, izpopolnjeval pa se je še na tečajih kompozicije Fundacije Royaumont v Franciji (1995) ter iz računalniške glasbe na pariškem Inštitutu za glasbene in akustične raziskave IRCAM (1998/99).

Leta 1997 je bil s štipendijo nagrajen za kompozicijo na *Académie des Beaux-Arts*, dve leti kasneje tudi pri Fundaciji *Nadia et Lili Boulanger* ter leto zatem še z nagrado *Sacem Hervé Dugardin*. Na povabilo Petra Eötvösa je bil od avgusta do decembra 1999 rezidenčni skladatelj v *Herrenhaus* v Edenkobnu, kasneje pa še na festivalu Oktober v Normadiji, v Bologni (*Association Française d'Action Artistique*), na festivalu *Extra-Mural Villa Medici*, na Francoskem inštitutu v Firencah, na Francoski akademiji v Rimu in drugje.

Danes sodeluje z najprestižnejšimi glasbeniki, kot so B. Hendricks, P. Meyer, E. Pahud, V. David, J. Gottlieb, P. Eötvös, M. Schreier, J. Nott, L. Cuniot, ansambel TM+ ter Ensemble Intercontemporain. Klavirsko delo *Suonare* je na festivalu *Piano aux Jacobins* leta 2006 krstno izvedel

Uroš Rojko (roj. 1954)

Po študiju klarineta in nato kompozicije (pri Urošu Kreku, 1977–81) na Akademiji za glasbo v rodnem mestu je izobraževanje nadaljeval na visokih šolah za glasbo v Freiburgu (pri Klausu Hubru, 1983–86) in Hamburgu (pri Györgyu Ligetiju, 1986–89). V freiburškem obdobju so znamenita predavanja Briana Ferneyhougha in srečanja s komponisti Messiaenom, Nonom, Lachenmannom, Xenakisom, Lutosławskim, Kaglom ter Globokarjem v njem pustila neizbrisen pečat.

Prejel je številna mednarodna priznanja, med njimi *Premio Europa* v Rimu (1985), *Gaudeamuspreis* v Amsterdamu (1986), nagrado na Mednarodnem tekmovanju skladateljev na Dunaju (1991), nagrado Prešernovega sklada (1988) in Župančičevo nagrado (2012).

Izvajajo ga širom po Evropi, Ameriki, Kanadi, Avstraliji in Japonski; v zadnjem času velja omeniti izvedbe na Varšavski jeseni (leta 2007, ob 50. obletnici festivala in leta 2013), komorno opero *Kralj David, citre in meč* (v koprodukciji s freiburškim festivalom *Mehrklang*, ansamblom *Aventure* in komornim zborom Antona Webera v Freiburgu, *Theater im Marienbad*, 2009), ki je bila v okviru Slovenskih glasbenih dnevov leta 2010 izvedena tudi v Ljubljani; mednarodni festival Dnevi nove glasbe v Weingartnu (2009, Nemčija) je gostil Uroša

Rojka na štirih koncertih, pomembna pa so priložnostna naročila pri obeh nacionalnih orkestrih (Orkestru Slovenske filharmonije in Simfoničnemu orkestru RTV Slovenija) in naročilo slovitega Ensemble Modern (2015).

Kot skladatelj in kot pedagog (profesor za kompozicijo in glasbeno teorijo na Akademiji za glasbo v Ljubljani) se Rojko zavzema za odprt, internacionalno ozaveščen ustvarjalni diskurz. Kot mentor in kot skladatelj je prisoten na mednarodnih glasbenih seminarjih in delavnicah, občasno predava tudi na visokih šolah v tujini, kot so Visoka šola

za glasbo in upodabljaajočo umetnost v Gradcu, Univerza za umetnost (UDK) v Berlinu, Visoki šoli za glasbo v Trossingenu in Baslu).

Uroš Rojko nastopa tudi kot klarinetist, zlasti v duu z akordeonistom Luko Juhartom.

Od leta 2015 je izredni član SAZU.

in spodbujal sodelovanje s slikarji, kiparji in koreografi v multimedijskih projektih, treh simfonijah, orkestrskih skladbah, oratorijih in komorni glasbi.

Lothar Voigländer (roj. 1943)

Leta 1943 rojeni Lothar Voigländer se je v mladosti glasbeno izraževal pri *Kreuzchor* v Dresnu, nato pa se je vpisal v Visoko šolo za glasbo Leipzig, kjer je študiral kompozicijo pri Frizu Geisslerju, dirigiranje pa pri Rolfu Reuterju. Med letoma 1970 in 1973 je nadaljeval svoj mojstrski študij pri Günterju Kochanu na berlinski Akademiji umetnosti, kjer je po končanem študiju deloval kot svobodni komponist.

Leta 1984 je skupaj z Georgom Katzerjem soustanovil in postal podpredsednik Društva za elektroakustično glasbo, sedem let kasneje pa je začel voditi komponistični razred na poletnih tečajih v Darmstadt. Leta 1992 je bil gostujoči profesor na Univerzi Pariz VIII, med leti 1990 in 1996 pa predsednik Zveze komponistov v Berlinu ter član zveznega predstavništva Zveze nemških komponistov. Leta 2001 je začel predavati na oddelku za kompozicijo in kasneje v mojstrskem razredu na Visoki šoli za glasbo v Dresnu.

Lothar Voigländer je dobitnik številnih nagrad in je botroval produkciji velikega števila CD plošč v mednarodnih elektronskih studiih (v Bourgesu, Zürichu, Baslu, Hilversumu). Poleg društev je ustanavljal tudi koncertne serije, med njimi 'Dolgo noč elektronskih zvokov',

Vinko Globokar (roj. 1934)

se je rodil v Adernyju, v Franciji. Glasbeno pot je pričel kot jazzovski glasbenik – pozavnist v Ljubljani, kjer je živel med svojim 13. in 21. letom.

Nato se je odpravil na študij pozavne na Pariški glasbeni konservatorij (prva nagrada iz pozavne in komorne glasbe), kasneje pa se je lotil še študija kompozicije in dirigiranja pri Renéju Leibowitzu ter kontrapunkta pri Andréju Hodeiru. V Berlinu se je izpopolnjeval tudi pri Lucianu Beriu.

Po njegovi zaslugi se je močno povečal repertoar sodobne glasbe za pozavno, saj so prav zanj nove skladbe napisali René Leibowitz, Luciano Berio, Mauricio Kagel, Karlheinz Stockhausen, Toru Takemitsu, Jürg Wyttenbach in drugi.

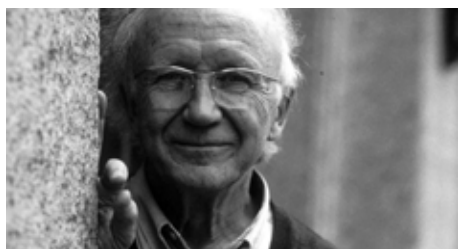
Od leta 1967 do 1976 je bil profesor na Visoki šoli za glasbo v Kölnu, soustanovitelj skupine za svobodno improvizacijo New Phonic Art ter med letoma 1973 in 1979 vodja oddelka za instrumentalno in vokalno raziskovanje na Inštitutu za raziskovanje in koordinacijo akustike in glasbe (IRCAM) v Parizu.

Globokarjevo ustvarjalnost bi težko opredelili. Na eni strani gre za glasbo, ki se osredotoča na odnos med glasom in instrumentom (*Discours II* in *VIII*) ali na odnos med besedilom in glasbo (*Voie, Kolo*), na drugi strani pa posveča

pozornost interpretovi inventivnosti in ga vabi h kolektivni ustvarjalnosti (*Concerto Grosso, Individuum/Collectivum*). Ustvarja tudi kompozicije, ki vsebujejo elemente glasbenega gledališča.

Skladatelj je prepričan, da ima glasba vlogo kritika družbe, zato se v svojih skladbah *Emigranti/Les Emigrés, L'Armonia Drammatica, Angel zgodovine/Der Engel der Geschichte, Exil I, II in III* spopada tudi s socialnimi problemi. Hkrati je prepričan, da lahko vsaka oblika organizacije in kulture zaživi tudi v glashi.

Vinko Globokar je leta 2002 prejel Prešernovo nagrado za življenjsko delo.

Heinz Holliger

Švicarski oboist, pianist, skladatelj in dirigent Heinz Holliger je ena najbolj univerzalnih in popolnih glasbenih osebnosti današnjega časa. Rodil se je leta 1939 v švicarskem kraju Langenthal. Njegov prvi učitelj oboe je bil Emile Cassagnaud, kompozicijo pa je Holliger sprva študiral pri Sándorju Veressu. Kasneje se je v Parizu posvetil nadaljnjemu študiju oboe pri Pierreu Pierlotu in klavirja pri Yvonne Lefébure. Nadaljeval je tudi študij kompozicije pri Pierru Boulezu.

Z dvajsetimi leti je zmagal na radijskem tekmovanju v Ženevi, dve leti kasneje pa na tekmovanju nemških radijskih postaj ARD v Münchnu. Od takrat smo priče Holligerjevi izjemni glasbeni karieri.

Z enkratno virtuoznostjo in izjemno muzikalnostjo je Holliger uveljavil oboo na velikih koncertnih odrih. Odkrival je pozabljena dela starih mojstrov, npr. Jana Dismasa Zelenke, spodbujal skladatelje svojega časa, da so zanj pisali nova dela, ki so vsebovala nove tehnike igranja; največ jih je odkril, izumil ali izboljšal prav on. Naj naštejemo le nekaj teh skladateljskih imen: Jürg Wyttenbach, Isang Yun, Klaus Huber, Luciano Berio, Vinko Globokar, Edison Denisow, Wytold Lutosławski, Krzysztof Penderecki, Gilbert Amy, György Kurtág, Elliott Carter ...

Kot skladatelja Holligerja pogosto

fascinirajo ekstremni trenutki pri izvedbah skladb. Ravno zato njegova dela neredko vključujejo faktor telesnega ali umskega napora izvajalcev na sami meji mogočega (npr. skladba *Cardiophonía*). Med njegova najbolj znana dela sodijo *Scardanelli-Ciklus*, *Alb-Cher*, *Traklove pesmi* in opera *Sneguljčica*, ki so jo z velikim uspehom izvajali v Züriški operi.

Zaradi izjemne muzikalnosti je Holliger tudi zelo priljubljen dirigent številnih svetovnih orkestrrov, med njimi so: Radijski orkester SWR Stuttgart, Ensemble Modern, Nemška komorna filharmonija, Evropski komorni orkester, Festivalski orkester iz Budimpešte, Berlinski filharmoniki, Concertgebouw iz Amsterdama, Clevelandski simfonični orkester in drugi.

Za svoje posnetke je Heinz Holliger prejel praktično vse najpomembnejše mednarodne nagrade.

Mihael Paš (1970–2015)

je kompozicijo študiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer je leta 1999 diplomiral v razredu prof. Uroša Rojka. Že v času študija se je navduševal nad elektronsko glasbo, ki v neskončni zvočni paleti omogoča jekleno natančno izvedbo skladateljeve zamisli. Sicer pa se je Paš v svojem delu zmeraj znova vračal v meditacijo o skrivnosti, ki je prežeta z globoko vero. Kmalu po diplomi je nastala skladba *Dies Irae* za ansambel, živo elektroniko, elektronski posnetek in utrip srca, ki je bila leta 2001 tudi predstavljena na Mednarodni skladateljski tribuni Rostrum v Parizu. Leta 2003 je nastala skladba za violončelo solo, ki jo je Paš posvetil violončelistu Vasji Legiši. Le-ta jo je tudi izvedel v okviru Festivala glasbe za violončelo na Kromberku. Vse do leta 2006 se je skladatelj skoraj povsem posvetil delu na Uredništvu za resno glasbo na Radiu Slovenija. Približno takrat je nastala skladba *S* za posneto elektroniko in žarnico, ki je bila predstavljena na Mednarodni skladateljski tribuni za elektronsko glasbo. V tem času je po naročilu Društva slovenskih skladateljev nastal *Godalni kvartet A.S. Moja duša povečuje Gospoda*, ki je bil izveden na Komorni noči Društva slovenskih skladateljev leta 2007. Po naročilu Akademskega pevskega zbora

Tone Tomšič je leta 2007 nastala tudi *Misa Brevis*. Leta 2009 je po naročilu Festivala Slowind nastala skladba *Sotonamor*, ki je bila na festivalu istega leta tudi izvedena ter nato predstavljena še na Mednarodni skladateljski tribuni Rostrum 2010 v Lizboni.

Glasbeno misel Mihaela Paša zaznamujeta izvirnost in ostrina. V njej ni prostora za klišejske rešitve, saj jo vodi intenzivna želja po prenikanju v kompleksne, neznane zvočne dimenzije. V iskanju transcendentalne globine in bivanjskega smisla se večkrat kritično dotakne tudi povsem konkretnih družbenih težav, krivic in anomalij. Je čista in neizprosno iskrena – in kot taka bo ostala pomemben del zakladnice slovenske glasbe.

Salvatore Sciarrino (roj. 1947)

V Palermu rojeni Salvatore Sciarrino se rad pohvali, da se je rodil svoboden in ne v glasbeni šoli. Komponirati je začel z dvanajstimi leti kot samouk in imel že leta 1962 svoj prvi javni koncert. Vendar pa vse svoje pisanje do leta 1966 smatra za začetniško, ker se je šele takrat izoblikoval njegov osebni slog. Je namreč nekaj resnično posebnega: njegova glasba vpeljuje čisto drugačen način poslušanja ter čustvenega zavedanja realnosti in same sebe, njegov obsežni katalog skladb pa je tudi po štiridesetih letih še vedno v fazi presenetljivega ustvarjalnega razvoja.

Po gimnaziji in nekaj letih univerze v rodnem mestu se je leta 1969 preselil v Rim, nato pa v Milano. Od leta 1983 živi v Città di Castello v Umbriji.

Med drugim je komponiral za operno gledališče Teatro alla Scala, RAI, *Maggio Musicale Fiorentino*, Beneški Bienale, opero La Fenice in Arena di Verona, Stuttgartsko in Frankfurtsko opero, Concertgebouw iz Amsterdama, Londonski simfonični orkester, dvorano Suntory v Tokiu ter za festivale Schwetzingen, Donaueschingen, Witten, Salzburg, New York, Wien Modern, Dunajski slavnostni tedni, berlinski *Festspiele Musik Biennale*, *Holland Festival*, Alborough, Jesenski festival v Parizu, festival Ultima v Oslu ... Zelo obširna je tudi njegova diskografija, ki

šteje preko 100 CD plošč, posnetih za najboljše mednarodne znamke, mnogokrat izpostavljene in nagrajene.

Je tudi ploden pisec besedil; poleg libretov za lastne opere velja omeniti še članke, eseje in razne druge tekste (nekaj je zbranih v publikaciji *Carte da suono*, CIDIM – Novecento, 2001), prav tako je avtor knjige *Le figure della musica, da Beethoven a oggi* (Ricordi, 1998).

Poučeval je na konservatorijih v Milanu, Perugi in Firencah ter vodil številne mojstrske tečaje, trenutno predava na Akademiji Chigiana v Sieni in na konservatoriju Ottorino Respighi v Latini. Je član akademij umetnosti v Rimu (Santa Cecilia), na Bavarskem in v Berlinu, ter prejemnik prestižnih nagrad (*Prince Pierre de Monaco* (2003), *Premio Internazionale Feltrinelli* (2003), *Musikpreis* v Salzburgu (2006), *Premio Frontiere della Conoscenza* fundacije BBVA za glasbo (2011), nagrada *Una vita per la musica* Teatra La Fenice ...

štipendistka berlinske Akademije umetnosti, kjer je sodelovala pri več projektih. Leta 2014 smo v Cankarjevem domu lahko spremljali njen celovečerni koncert *Iz časa v čas*, imela pa je tudi precej izvedb svojih skladb (Ljubljana, Zagreb, Dunaj, Tolmin).

Bojana Šaljić Podešva (roj. 1978)

je zaključila študij kompozicije na Akademiji za glasbo v Ljubljani in podiplomski študij elektroakustične glasbe v razredu Dietra Kaufmanna na Univerzi za glasbo na Dunaju. Izpopolnjevala se je pri Brunu Liberdi, Wolfgangu Mittererju, pri Françoisu Barrièreju na inštitutu IMEB v Bourgesu, ter pri Richardu Boulangerju na 9. mednarodni akademiji za novo glasbo in zvočno umetnost v Seefeldu.

Temeljno izrazno sredstvo skladateljice je elektroakustična glasba; prerez svojega ustvarjanja s tega področja je predstavila na avtorski zgoščenki *Welcome to the Dooshaland*. Prav tako ji je zelo blizu komorna glasba, ki dopušča neposredni kontakt z izvajalci.

Je dobitnica številnih nagrad (Tekmovanje Gustava Mahlerja, 32. mednarodno tekmovanje elektroakustične glasbe in zvočne umetnosti v Bourgesu idr.). Svoja dela je predstavila na mednarodnem skladateljskem Rostrumu (Pariz, 2004; Dunaj, 2011), na IREM Rostrumu (Rim, 2004), na festivalu Synthèse (Bourges) in drugje.

Uspešna je tudi na področju glasbe za gledališče in film. Nagrajena je bila za glasbo v predstavah *Peskar*, *Svetnik Krespel* in filmu *Otroci s Petrička* na 10. festivalu slovenskega filma (2007) v Portorožu.

V letu 2013 je bila rezidenčna

Beat Furrer (roj. 1954)

Beat Furrer je bil rojen v Schaffhausnu (Švica), kjer je pričel s svojim glasbenim izobraževanjem na tamkajšnji glasbeni šoli. Po prihodu na Dunaj, leta 1975 je študiral dirigiranje pri Otmarju Suitnerju in kompozicijo pri Romanu Haubenstocku Ramatiju na Visoki šoli za glasbo in upodabljačo umetnost.

Leta 1985 je ustanovil ansambel Klangforum Wien, ki ga je vodil do 1992. in s katerim še vedno sodeluje kot dirigent.

Po naročilu Dunajske državne opere je napisal svojo prvo opero *Die Blinden*, njegova naslednja opera *Narcissus* pa je bila uprizorjena na festivalu Štajerska jesen v Graški operi. Leta 1996 je bil rezidenčni skladatelj Lucernskega festivala, v letih 2001 in 2003 pa sta bili izvedeni njegovi operni deli *Begehren* (Gradec) in *Invocation* (Zürich) ter leta 2005 v Donaueschingenu njegovo zvočno-gledališko delo *FAMA*.

Jeseni 1991 je postal redni profesor kompozicije na Visoki šoli za glasbo in upodabljačo umetnost v Gradcu, med leti 2006–09 pa je bil tudi gostujoči profesor na Visoki šoli za glasbo in upodabljačo umetnost v Frankfurtu. Skupaj z violinistom Ernstom Kovacicem je ustanovil mednarodni ansambel in akademijo za sodobno glasbo 'impulse'.

Leta 2004 je prejel Glasbeno nagrado mesta Dunaj, 2005. pa je bil uvrščen med

akademike berlinske Akademije umetnosti. Nagrajen je bil tudi z Zlatim levom na Beneškem bienalu (2006) za delo *FAMA*, lani pa so mu podelili Veliko avstrijsko državno nagrado.

Beat Furrer je cenjen zaradi širokega spektra kompozicij, od solo skladb do opernih del, posebej pa je znan po raziskavah barvnih odtenkov človeškega glasu in njegovega odnosa z instrumentalnim zvokom.

Matej Bonin (roj 1986)

Matej Bonin, rojen v Kopru, je diplomiral iz kompozicije pod mentorstvom prof. Uroša Rojka na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Trenutno se izobražuje na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost v Gradcu, smer kompozicija-glasbeni teater, pod mentorstvom prof. Beata Furrerja. Je prejemnik štipendije Ministrstva za kulturo Republike Slovenije za študij v tujini.

Za svoja dela je prejel vrsto nagrad, med drugim Prešernovo nagrado Univerze v Ljubljani leta 2008; na priporočilo dirigenta in skladatelja Petra Eötvösa je bil v letu 2014 prejemnik nagrade *Gargonza Arts Award*. Na 62. mednarodni skladateljski tribuni Rostrum v Talinu 2015 je zmagal v kategoriji 'do 30 let' s skladbo *Cancro* za simfonični orkester.

Njegova dela so bila izvedena na številnih festivalih doma in v tujini, kot so *Musica Viva* v Münchnu, Varšavska jesen, Alte Oper v Frankfurtu, *Gare du Nord* v Baslu, *Contemporary Art Café* v Budimpešti, *The Firehouse Space* v New Yorku, Festival Slowind, Slovenski glasbeni dnevi, Klub Cankarjevega doma, Bienale za sodobno glasbo Koper).

Redno sodeluje z mednarodno uveljavljenimi solisti in ansambli, med njimi naj omenimo Ensemble Modern,

Pihalni kvintet Slowind, Simfonični orkester RTV Slovenija, akordeonista Luko Juharta, violistko Megumi Kasakawa, hornista Saara Bergerja, pevko Ireno Tomažin, tolkalni duo Drumartica, OL-SK duo, Shanghai Sinfonietta, neuverBand, ansambel MD7 ...). Predstavlja se je na EXPO Milano (2015), ker je bil izbran med 50 finalistov kompozicijskega natečaja *Feeding Music-Music for EXPO 2015*.

Redno sodeluje tudi s plesnima koreografoma Mirjam Klebel in Tomažem Simatovičem, plod tega sodelovanja pa sta tudi dve glasbeno-plesni predstavi: *Islands in the fog* (2010) ter *Paradise on stage* (2014).

Wolfgang Rihm (roj. 1952)

Nemški skladatelj Wolfgang Rihm je bil rojen v Karlsruheju, ki leži v bližini francoske in švicarske meje, kjer živi še danes.

Rihm je skladatelj, profesor na visoki šoli v domačem mestu in pomemben glasbeni pisec – izdane so številne njegove knjige in zbirke člankov ter intervjujev. Ob tem je tudi član nekaterih pomembnih nemških glasbenih odborov.

Ni dvoma, da je Wolfgang Rihm edinstven fenomen. Njegovo poznavanje glasbe, tako kompozicijske obrti kot glasbene zgodovine od antike do danes, je izjemno obsežno. Poleg tega pa ga odlikuje še temeljito poznavanje literature, slikarstva, arhitekture in filozofije, kar mu predstavlja nenehen vir navdiha.

Njegov opus, ki zajema preko 400 skladb, predstavlja svojevrsten univerzum in mnoga njegova dela so pomembni mejniki v povojni glasbeni zgodovini; pravzaprav lahko rečemo, da so postala integralni del koncertnih sporedov in repertoarja solistov, komornih ansamblov in orkestrrov. Poleg oratorijev (*Deus Passus*), orkestrskih skladb (*Ernster Gesang*, *Das Lesen der Schrift*) in komorne glasbe (*Fremde Szenen*, godalni kvarteti, samospevi) predstavlja pomembno področje opera. Že pri 25-tih letih je napisal komorno opero *Jakob Lenz*, ki je najbrž najpogosteje izvajano sodobno

glasbenogledališko delo v Nemčiji; njej so sledile še velike opere *Die Hamletmaschine*, *Die Eroberung von Mexico*, *Das Gebege* ter delo za eksperimentalno glasbeno gledališče *Séraphin*.

Rihm je skladatelj, ki stalno postavlja vprašaj nad vse, kar dela. Vsaka nova skladba je odgovor na vprašanje, ki se je zastavilo v prejšnjem, vsako novo delo zastavlja vprašanje, ki išče odgovor v naslednjem.

Larisa Vrhunc (roj. 1967)

Slovenska skladateljica Larisa Vrhunc se je po končanem študiju glasbene pedagogike in kompozicije pri Marijanu Gabrijelčiču v Ljubljani izpopolnjevala še pri Jeanu Balissatu in Ericu Gaudibertu v Ženevi in pri Gilbertu Amyju v Lyonu. Študij je dopolnjevala s kompozicijskimi tečaji pri uglednih skladateljih, kot so Sofija Gubajdulina, Bryan Ferneyhough, Michael Jarrel, Klaus Huber, S. Xu, Thomas Jennefelt, Bo Holten, Uroš Rojko, Fabio Nieder in Helmut Lachenmann.

Zaposlena je kot predavateljica glasbeno-teoretskih predmetov na Oddelku za muzikologijo Filozofske fakultete v Ljubljani.

Za svoja dela je prejela veliko domačih in tujih nagrad, med drugim tudi nagrado Prešernovega sklada za leto 2003.

Foto: Alain Krsling

Brice Pauset (roj. 1965)

Leta 1994 je dobil štipendijo Fundacije *Marcel Bleustein-Blanchet*, med leti 1994–96 pa je raziskoval na Inštitutu za raziskovanje in koordinacijo akustike in glasbe (IRCAM) v Parizu. Od takrat dalje se je popolnoma posvetil komponiranju, poučevanju in igranju čembala.

Redno sodeluje z najpomembnejšimi svetovnimi glasbenimi institucijami; njegova dela izvajajo solisti Teodoro Anzelotti, Irvine Arditti, David Grimal, Nicolas Hodges, Salome Kammer, Andreas Staier pa Arditti kvartet, ansambli Recherche, Hilliard, Klangforum Wien, Freiburški baročni orkester in praktično vsi nemški in avstrijski radijski orkestri.

V sezoni 2004/05 je bil rezidenčni komponist Mannheimske opere in je skupaj s komponistko Isabel Mundry in koreografino Reinhild Hoffmann napisal opero *Das Mädchen aus der Fremde*. Med njegova pomembnejša dela zadnjega obdobja sodijo še *Exercices du Silence* za glas, klavir in elektroniko (Jesenski festival v Parizu – IRCAM), *Dornröschen II* za solistični godalni kvartet, dva zbora in veliki orkester (WDR, Köln) ter *Kontra-Konzert* za baročni orkester in klavir s kladivci (*Hammerklavier*) (Kölnska filharmonija, Freiburški baročni orkester in Andreas Staier). V letih 2010–15 je rezidenčni komponist opere v Dijonu,

kjer bodo leta 2017 krstno izvedli njegovo opero *Pogovor*.

Kot čembalist deluje v ansamblu *Les Dissonances* iz Pariza, ki ga je ustanovil David Grimal. Strastno se predaja tudi izdelovanju instrumentov – izdelal je že celo vrsto glasbil po zgledih historičnih primerkov (npr. po klavirju s klavdici Johanna Fritza iz leta 1810).

2008. je bil Brice Pauset imenovan za profesorja kompozicije na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu. Pri svojem poučevanju se trudi za povezovanje glasbe, filozofije, politike, ekonomije, upodabljaljoče umetnosti, arhitekture in literature. Vodi tudi mojstrske tečaje, posebno v Royaumontu, na Ircamu in v Gradcu.

Oktobra 2012 je bil imenovan za umetniškega vodjo Ansambla Contrechamps iz Ženeve.

Foto: Hans Christian Schink

Vito Žuraj (roj. 1979)

Vito Žuraj se je rodil v Mariboru. Po študiju kompozicije in glasbene teorije v razredu red. prof. Marka Mihevca na ljubljanski Akademiji za glasbo se je izpopolnjeval v Nemčiji na podiplomskih študijih kompozicije pri prof. Lotharju Voigtländerju na Visoki šoli za glasbo v Dresdnu ter prof. Wolfgangu Rihmu na Visoki šoli za glasbo v Karlsruheju, kjer je zaključil tudi masterski študij glasbene informatike pri prof. dr. Thomasu A. Trogeu.

Pri študijih v tujini ga je podpiralo Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije. Vito Žuraj je bil štipendist programov *International Ensemble Modern Academy* ter *Akademie Musiktheater heute* fundacije Nemške banke.

Sodeluje z Orkestrom Slovenske filharmonije in Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija ter mednarodno uveljavljenimi sestavi, kot so Newyorška filharmonija, Škotski simfonični orkester BBC-ja, Radijski simfonični orkester iz Stuttgarta, Radijski simfonični orkester iz Frankfurta, ansamblu Modern, Klangforum Wien, Scharoun, Recherche in Komormi zbor RIAS.

Njegove skladbe so bile izvajane na mednarodnih glasbenih, kot so Salzburške slavnostne igre, Bienale Newyorške filharmonije, *Ultraschall* v Berlinu,

Poletna šola Darmstadt, *Gaudeamus Muziekweek*, *Manifeste* v Parizu in Takefu Festival na Japonskem, z dirigenti Matthiasom Pintscherjem, Johannesom Kalitzkejem, Beatom Furrerjem, Sylvainom Cambrelingom, Markom Letonjo in Emiliom Pomàricom. Njegovo prvo operno delo *Orlando. Grad* je leta 2013 krstno izvedel Theater Bielefeld. Intenzivno posvečanje elektronski glasbi je Vita Žuraja vodilo k sodelovanjem z institucijami, kot so Eksperimentalni studio Južnonemškega radia iz Freiburga, Inštitut za raziskave in koordinacijo akustične glasbe (IRCAM) v Parizu in ZKM v Karlsruheju.

Njegova glasba je zazvenela med drugim v newyorškem Muzeju moderne umetnosti MoMA, Berlinski filharmoniji, Mozarteumu Salzburg, Filharmonijah v Kölnu in Essnu ter v dresdenski Semper operi. Vito Žuraj je letos prejel nagrado Prešernovega sklada in kot prvi Slovenec prvo nagrado na najstarejšem nemškem skladateljskem tekmovanju v Stuttgartu (2012) ter enoletno umetniško rezidenco v Nemški akademiji Villa Massimo v Rimu (2014). Njegove skladbe so na mednarodni skladateljski tribuni Rostrum bile večkrat uvrščene med priporočena dela.

Vito Žuraj honorarno poučuje na ljubljanski Akademiji za glasbo ter na Visoki šoli za glasbo v Karlsruheju. Založba WERGO je letos izdala njegovo novo portretno zgoščenko.

Interpreti 17. Festivala Slowind 2015

Jaka Stadler

Leta 1983 v Ljubljani rojeni violončelist Jaka Stadler je študiral glasbo na Akademiji za glasbo v Ljubljani pri profesorju Cirilu Škerjancu, podiplomski študij je nadaljeval pri profesorju Wen-Sinn Yangu na Visoki šoli za glasbo v Münchnu. Hkrati se je izpopolnjeval pri priznanih pedagogih, kot so David Geringas, Wolfgang Böttcher, Frans Helmerson, Patrick Demenga in Martin Ostertag. Zmagal je na številnih tekmovanjih (tekmovanje Antonia Janigra, tekmovanje Alfreda Marcosiga v Gorici, mednarodno tekmovanje Città di Stresa ...).

Do sedaj je pod vodstvom priznanih dirigentov (Claudia Abbada, Marissa Jansonsa, Lorina Maazela), nastopal v izjemnih orkestrih (Orkester Bavarske državne opere, Bamberški simfoniki, Mladinski orkester Gustava Mahlerja, Simfonični orkester Bavarskega radia ...).

Leta 2003 je za svoje delo prejel pomembno nagrado Evropskega kulturnega sklada na Dunaju. Kot solist je nastopil z Orkestrom Slovenske filharmonije, Zagrebško filharmonijo ter Filharmoničnim orkestrom iz Katarja. Med letoma 2008 in 2010 je bil prvi soločelist Filharmoničnega orkestra v Katarju, septembra 2010 pa je postal stalni član Simfoničnega orkestra Bavarskega radia.

Marisol Montalvo

Francoski tisk je Marisol Montalvo v glavni vlogi Bergove opere *Lulu* označil za pravo odkritje: „Ameriška sopranistka poseduje izvrstno odrsko in vokalno prezenco in izvaja naporno vlogo z izjemno intenziteto,” je bil odziv po izvedbi v Pariški operi. Isto vlogo je pela še v Nemški operi v Berlinu, v Teatro de la Maestranza (Sevilla), v operi iz Toulousa in v znameniti produkciji Calixta Bieta v Baselskem gledališču.

Od uspešne izvedbe Pintscherjeve *Herodiade* in *Simfonije št. 8* Gustava Mahlerja v dvorani Carnegie dalje tesno sodeluje z dirigentom Christophom Eschenbachom in orkestrom iz Philadelphije. Kot solistka je nastopila s Filharmoničnim orkestrom iz Los Angelesa pod vodstvom Sira Nevilla Marrinerja, z Londonskim simfoničnim orkestrom pod vodstvom Vladimirja Jurowskega in Dunajskimi filharmoniki.

Med njene posebej uspešno izvedene operne vloge spadajo: Sierva Maria v operi *Ljubezeni in drugi demoni* Petra Eötvösa v Litvanski narodni operi, Esmeralda v operi *Prodana nevesta* v Glyndebournu in v Züriški operi, Sophie v *Kavalirju z rožo* v Nemški operi v Berlinu, Autonoe v operi *Die Bassariden* Hansa Wernerja Henzeja v *Théâtre du Chatelet*, Bella v Leharjevem *Paganiniju* na festivalu *Klangbogen* na Dunaju ...

Na Festivalu Slowind nastopa drugič.

Johannes Keller

Johannes Keller je odraščal v vzhodni Švici, danes pa živi v Baslu. Študiral je na *Schola Cantorum Basiliensis*, privatno pri Andreasu Schweizerju in Naoki Kitaya. Diplomiral je leta 2008 iz stare glasbe (čembalo) v razredu Jörga-Andreasa Bötticherja, master iz generalbasa in vodenja ansambla 2010 pa pri profesorjih Jesperju Christensenu in Andrei Marconu. Prejel je nagradi Lions kluba Basel (2009) in kantona Thurgau (2010). Snemal je na *Akademie Musiktheater heute (Deutsche Bank Stiftung, 2010)*.

Je soustanovitelj ansambla za izvajanje bassa continua 'Il Profondo' in dua L'Istante (z violinistko Anaïs Chen). Redno sodeluje z Andreo Marconom, med drugim kot asistent opernih produkcij Opernega gledališča Basel in Frankfurtske opere. Nadalje sodeluje s Christianom Curnynom (Frankfurtska in Stuttgartska opera) in Michaelom Formom (Heidelberško gledališče), pri CD produkcijah z založbami *Deutsche Grammophon*, *Cantus in France 2*. Redno koncertira z Baročnim orkestrom Basel in Beneškimi baročnimi solisti, sodeluje pa tudi pri projektih sodobne glasbe s skladatelji, kot sta Vito Žuraj in Caspar Johannes Walter ter tovrstnimi ansambli, npr. Ensemble Modern.

Od 2013 je docent za intonacijo in

uglasitve na Visoki šoli za staro glasbo 'Schola Cantorum Basiliensis', od 2013 pa gostujoči docent na *Universidad Central* v Bogoti za basso continuo, izvajalsko prakso in komorno glasbo. Posveča se tudi raziskovalnemu delu; v letih 2015–17 vodi raziskovalni projekt *Studio 31* na Visoki šoli za glasbo v Baslu na temo *Instrumenti z 31 ali več tipkami na oktavo*.

Marija Skender

Marija Skender je črnogorska pianistka, ki je predana sodobni glasbi. Njen repertoar obsega dela najrazličnejših slogov sodobne kompozicije, vključuje pa tudi sodobno improvizacijo, elektronsko glasbo, glasbo v povezavi z vizualnimi umetnostmi in plesom, kakor tudi glasbeno gledališče. Prizadeva si približati sodobno glasbo širšemu krogu poslušalstva, zato skrbno izbira programe, v katere uvršča najzanimivejša dela sodobne literature.

Marija Skender je po nižji in srednji glasbeni šoli (prof. Lidija Ferdinandi Skender) študirala pri prof. Borisu Kraljeviću in Svetlani Bogino na Akademiji za glasbo v Cetinju. Študij je nadaljevala na Visoki šoli za glasbo in upodabljaljočo umetnost v Karlsruheju (prof. Markus Stange) in Stuttgartu (prof. Nicolas Hodges). Sodelovala je tudi na mojstrskih tečajih Vladimirja Ovcinikova, Konstantina Bogina in Jeana Pierra Collota (Ensemble Recherche).

Koncertirala je v Črni gori, Srbiji, na Hrvaškem (Festival Novalis), v Sloveniji (Festival Maribor, RTV Ljubljana) in Franciji (*Université de Cergy Pontoise* v Parizu); v Nemčiji je nastopila v Karlsruheju (ZKM), Stuttgartu in Freiburgu, v Italiji pa na glasbenih festivalih v Lucci in Chioggi. Sodeluje s prominentnimi skladatelji današnjega

časa, kot so Johannes Walter, Gerhard Stabler, Carola Bauckholt, Hanspeter Kyburz, Vito Žuraj in drugi.

Že v študentskem času je bila nagrajenka številnih tekmovanj. Leta 2005 je kot najboljša študentka prejela nagrado črnogorske Akademije znanosti in umetnosti. Oktobra 2013 je osvojila posebno nagrado na mednarodnem tekmovanju za sodobno glasbo v Karlsruheju za interpretacijo Ligetijeve skladbe *Mysteries of the Macabre*. Istega leta je bila skupaj s skladateljem Vincentom Wikströmom nagrajena še s štipendijo *Karl Steinbuch* za inovativni projekt na področju sodobne glasbe in informacijske tehnologije.

Neus Estarellas Calderón

Neus Estarellas je pianistka moderne dobe. Poleg klasičnega repertoarja jo zanimajo še sodobna glasba in avantgardni dogodki; na odrih jo lahko vidimo in slišimo kot tradicionalno solistko ali kot akterko v projektih in 'performansih' najrazličnejših konceptov.

Rojena je bila na Palmi de Mallorca. Že z enajstimi leti je zmagala na Mednarodnem klavirskem tekmovanju v Palmanyoli; med številnimi nagradami naj omenimo Tekmovanje za interpretacijo sodobne glasbe v Karlsruheju, klavirska tekmovanja *Rotaract Club*, *L'Arjau*, *Art Jove*, glasbeno nagrado Manresa in druge. Je dobitnica nagrade za najboljšega mladega interpreta v Palači katalonske glasbe (*Palau de la Música Catalana*) v Barceloni.

Njeni najpomembnejši učitelji so bili Nicolas Hodges, Kirill Gerstein, Galina Eguiazarova in Ireneusz Jagla; v letu 2015/2016 je bila slušateljica Mednarodne akademije Ansambla Modern v Frankfurtu, v sezoni 2016/17 pa rezidenčna umetnica v *Cité des Arts* v Parizu. Bila je tudi štipendistka nemškega Ministrstva za kulturo, Fundacij Caja Madrid, Alfred Toepfer, *Association of Artists and Performers*, *Live Music Now* in drugih.

Neus Estarellas pogosto koncertira v

pomembnih glasbenih središčih, kot so *Auditorio Reina Sofía* v Madridu, festival *Acht Brücken* v Kölnu, Guggenheimov muzej v Berlinu, Ludwigsburški festival, *Resonant Bodies Festival* v New Yorku, koncertni cikel *Antoni Tàpies* v Barceloni, *Mixtur Festival* v Barceloni in Weimarski pomladni dnevi sodobne glasbe.

Ne glede na to, ali nastopa za klavirjem, z lučjo ali s plastičnimi skodelicami, nam Neus Estarellas nenehno predoča vso spremenljivost sodobnega koncertnega dogajanja.

Luka Juhart

Leta 1982 v Celju rojeni akordeonist Luka Juhart je po končani Glasbeni gimnaziji v Mariboru pri Andreju Lorberju študiral v razredu Huga Notha in Stefana Hussonga na Visoki šoli za glasbo v Trossingenu in Würzburgu (Nemčija). Kot komorni glasbenik sodeluje z vidnimi glasbenimi osebnostmi povsod po Evropi, angažirajo ga tudi številni pomembni evropski orkestri. Je reden gost festivalov – med drugim Glasbenih dnevov v Donaueschingenu in v Weingartnu (Nemčija), *BBC Proms* (Velika Britanija), Festivala Lucerne (Švica), *Lincoln Chamber Music Society* v New Yorku (ZDA) ...

Velik poudarek daje sodelovanju s sodobnimi komponisti. Redno sodeluje z Urošem Rojkom, Vinkom Globokarjem, Eduardom Demetzem, Vitom Žurajem, Thomasom Larcherjem in mnogimi drugimi. Posnel je številne arhivske ali posnetke v živo za različne radijske hiše: *Radio Ars* (Slovenija), *BR Klassik*, *SWR*, *SR Saarbrücken* (Nemčija), *BBC* (Anglija), *ÖRF* Dunaj (Avstrija), *RAI* Bolzano (Italija), *Concertzender* (Nizozemska), njegovi posnetki pa so izšli pri založbah *L'innomable*, *NEOS*, *Transit* in *ORF*.

Luka Juhart poučuje akordeon na Akademiji za glasbo v Ljubljani.

Gregorio García Karman

Dr. Gregorio García Karman je direktor Elektroakustičnega glasbenega studia na Akademiji umetnosti v Berlinu. Iz muzikologije je doktoriral na Univerzi v Huddersfieldu z dizertacijo *Zvočne kompozicije Roberta Gerharda: zgodovinsko-filološka perspektiva*. V letu 2012 je bil odgovoren za ustanovitev digitalnega arhiva zbirke trakov Roberta Gerharda v okviru projekta AHRC (*Elektronska glasba Roberta Gerharda*) kot sodelavec Univerze v Huddersfieldu in Centra za glasbo in znanost Univerze v Cambridgeu.

Med letoma 2006–12 je bil stalni član Eksperimentalnega studia SWR v Freiburgu. Produciral in realiziral je veliko število mednarodno odmevnih del za živo elektroniko, pri katerih je sodeloval s skladatelji, kot so Karlheinz Stockhausen, Georg Friedrich Haas ali Julio Estrada, ter izvajalci: Arditti kvartet, Musik Fabrik, Orkester jugozahodnega nemškega radia (SWR), Nemški simfonični orkester in Orkester Slovenske filharmonije na pomembnih evropskih in svetovnih prizoriščih: Berlinska filharmonija, Mozarteum (Salzburg), Arsenale (Benetke), Nezahualcóyotl (Ciudad de México) in Spiral Hall (Tokio).

Ob tem je tudi veliko pisal in predaval o številnih temah, od kompozicije in izvedbene prakse do shranjevanja zvoka, zgodovine in estetike.

Maxime Morel

Maxime Morel se je s tubo (oz. s krilovko) srečal pri desetih letih. Osnove tube in krilovke je osvojil na konservatoriju v Lillu pod mentorstvom Gabriela Capeta, leta 2008 pa je bil sprejet na Pariški glasbeni konservatorij, kjer je diplomiral iz tube v razredu Gérarda Buqueta leta 2011. Ob tem je diplomiral še iz muzikologije na Univerzi v Lillu.

Umetniška pot ga je sprva peljala v številne simfonične orkestre (Francoski nacionalni orkester, Filharmonični orkester Francoskega radia, Nacionalni orkester iz Loire, Nacionalni orkester regije Île-de-France, Nacionalni orkester iz Bordeauxa (Akvitanija), Nacionalni orkester iz Toulousea, Nacionalni orkester iz Lilla ...), kjer je igral pod vodstvom znamenitih dirigentov, kot so Daniele Gatti, Myung-Whun Chung, Alain Lombard, Josep Pons, Tugan Sokhiev ter David Zinman. V letih 2009 in 2011 je bil tudi tubist Francoskega mladinskega orkestra pod dirigentskim vodstvo Kwaméja Ryana ter Denisa Russella Daviesa.

Vzporedno s to dejavnostjo se je od leta 2009 ukvarjal tudi z improvizacijo (v razredih Vincenta Lê Quanga in Alexandrosa Markeasa), kar je privedlo do poznanstev z Reinerjem Boeschem, Lászlóm Fassangom in Wolfgangom

Mittererjem. Njegova radovednost ga vodi v najrazličnejše alternativne umetniške svetove in glasbeno gledališče, kjer žonglira med tubo, kontrabasovsko pozavno in alpskim rogom. Sodeluje v skupinah Le Balcon, WARN !NG in Spat'Sonore, od 2011. pa se redno pojavlja tudi v skupini Compagnie voQue/rebotier, kjer sodeluje v predstavah, ki združujejo poezijo in glasbo. Kot solist nastopa na zanimivih glasbenih prizoriščih (*Festival le Classique c'est pour les Vieux* v Parizu, *Festival Manifeste de l'Ircam* v Parizu, *Festival Mikromusik du Berliner Künstlerprogramm des DAAD* v Berlinu).

Boris Ostan

Igralec Boris Ostan je član ansambla Mestnega gledališča ljubljanskega. Gledališko igro je študiral v Ljubljani in Parizu. Sodeloval je v več slovenskih gledališčih in za svoje vloge prejel vrsto najvišjih nagrad.

Na gledaliških predstavah navdušuje občinstvo doma in v tujini (Francija, Anglija, Nemčija). Formalno ni član Glasbenega društva Slowind, čeprav z njim sodeluje že od leta 2001.

Tadej Kenig

Tadej Kenig je diplomiral v razredu prof. Slavka Goričarja na Akademiji za glasbo v Ljubljani ter z najvišjimi ocenami končal podiplomski študij na Akademiji za glasbo v Baslu v razredu Françoisa Bende.

Je prejemnik več prvih nagrad tako domačih kot tujih tekmovanj, absolutni zmagovalec mednarodnega tekmovanja 'Marco Fiorindo' v Torinu v Italiji v kategoriji solističnega klarineta.

Kot solistični in komorni glasbenik nastopa doma in v tujini (v Avstriji, Italiji, Nemčiji, Franciji, Švici, Veliki Britaniji, na Hrvaškem, v Srbiji, Indiji, Braziliji ...). Sodeluje z Orkestrom Slovenske filharmonije, s Simfoničnim orkestrom mesta Basel in Komornim orkestrom iz Bratislave, SNG Opera in balet Ljubljana, z Ansambлом Cantus in z dirigenti, kot so Marko Letonja, Stefan Sanderling, Othmar Maga, Loris Voltolini, Berislav Šipuš ... Je član Pihalnega kvinteta ARTvento ter ansamblov Kompulz in Adriars.

Sodeluje na pomembnih mednarodnih festivalih sodobne glasbe: Bienale v Zagrebu, *ElectroMediaWorks* v Atenah, S.O.U.N.D (Škotska) ..., z velikimi solisti in skladatelji, kot so Felix Renggli, Sergio Azzollini, Heinz Holliger, Richard Craig, Roberto Fabbricani, Rohan de Saram, Krzysztof Penderecki, Jürg Henneberger, Jürg Wyttenbach, Adam Scott Neal,

Robert Scott Thompson, Pete Stollery ...

Predaval je na akademijah za glasbo v Ljubljani, Berlinu (UDK, Nemčija), Baslu (Švica), Luganu (Koservatorij italijanske Švice), na Univerzi v Aberdeenu, v Centru izvrstnosti v Varaždinu, Areni International v Puli (Hrvaška) ...

Diskografija: *Dialogue de l'ombre double* (2007, Cantus d.o.o., Zagreb HDS), *Molly Brallaghan, Quintet Artvento and friends* (2008, Whoopee Records, Nemčija), *Vivid Air* (2010, Aucourant Records, ZDA), *Alojz Ajdič: Skladbe za klarinet* (2010, KD ADRIARS, SI).

Tadej Kenig je prvi klarinetist orkestra SNG Opera in balet Ljubljana, docent na Akademiji za glasbo v Ljubljani ter gostujoči profesor Univerze v Novem Sadu.

Foto: Jože Suhadolnik

Matej Šarc

Matej Šarc, rojen 1965 v Ljubljani, je študij oboe začel pri Božu Rogelji na Akademiji za glasbo v Ljubljani, nato pa se je izpopolnjeval pri Heinzu Holligerju na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu, Nemčija.

Bil je prvi oboist Simfoničnega orkestra RTV Slovenija in Freiburškega filharmoničnega orkestra. Kot solist in komorni glasbenik koncertira po Evropi, Avstraliji, Kitajski, Mongoliji, Japonski in obeh Amerikah. Za vrsto evropskih radijskih postaj je posnel številna komorna in solistična dela za oboo. Njegovi posnetki so izšli pri slovenskih in svetovnih založbah.

Od leta 1994 je član Orkestra Slovenske filharmonije in pihalnega kvinteta Slowind, s katerim je med drugim prejel nagrado Prešernovega sklada. Oboo poučuje na Akademiji za glasbo v Ljubljani, Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani ter na mojstrskih tečajih doma in na tujem.

Že vrsto let se v Ljubljani posveča organizaciji in izvedbi komornega koncertnega cikla Festival Slowind, na katerem s člani istoimenskega pihalnega kvinteta muzicira z vrhunskimi umetniki, kot so Alexander Lonquich, Christiane Iven, Heinz Holliger, Arvid Engegård, Robert Aitken, Ursula Oppens, Matthias Pintscher, Naoko Jošino in drugi.

V njegovi umetniški dejavnosti zavzema posebno mesto sodobna glasba. Premierno je izvedel ogromno število novitet slovenskih in tujih skladateljev, v zadnjih letih pa se vse bolj intenzivno posveča tudi baročni glasbi in njeni vlogi v današnjem času.

Aleš Kacjan

Rojen je 1958 v Ljubljani, kjer je z odliko diplomiral na Akademiji za glasbo v razredu prof. Borisa Čampe. V času študija je prejel študentsko Prešernovo nagrado. Po šolanju v Ljubljani se je izpopolnjeval v Londonu pri prof. Michie Bennett in v Salzburgu pri prof. Ireni Grafenauer. Leta 1986 je zmagal na tekmovanju jugoslovanskih glasbenih umetnikov v Zagrebu. Od leta 1985 je prvi flautist Orkestra Slovenske filharmonije. Poleg igranja v orkestru je veliko nastopal kot solist in kot član različnih komornih skupin. Je ustanovni član pihalnega kvinteta Slowind, s katerim nastopa po Evropi, ZDA, Mehiki, Mongoliji ter na Japonskem. Za svoje delovanje je Slowind prejel Župančičevo nagrado mesta Ljubljane, nagrado Prešernovega sklada in Bettetovo nagrado.

Njegovo delovanje na diskografskem področju pokriva zelo širok spekter, tako v solistični kot v komorni igri: od glasbe 20. stoletja različnih žanrov (s pianistom Bojanom Goriškom je posnel plošče z deli Prokofjeva, Joliveta, Dutilleuxa in Messiaena, s kitaristom Jerkom Novakom pa opus Astorja Piazzolle) prek vrhuncev klasicizma (Mozartovih koncertov za flauto) do baročne literature (dela C. Ph. E. Bacha in J. J. Quantza). Posebej velja omeniti njegov zadnji posnetek,

antologijski pregled solističnih skladb za flavto iz 20. stoletja, in sodelovanje pri izdajah portretnih plošč slovenskih skladateljev – Primoža Ramovša, Pavla Mihelčiča in Petra Kopača. Pomemben je tudi njegov prispevek k bogati snemalni dejavnosti kvinteta Slowind (osem zgoščenk in DVD-plošč), sodeloval pa je tudi pri legendarnih projektih *Zlata ladja* in *Maček Muri*.

Med imeni, s katerimi je imel čast sodelovati kot solist ali član različnih orkestrrov in komornih skupin, omenimo Carlosa Kleiberja, Lorina Maazela, Ricarda Muttija, Heinza Holligerja, Aleksandra Rudina, Jacka Kasprzyka, Vinka Globokarja, Aleksandra Madžarja, Arvida Engegårda, Rudolfa Baršaja in Roberta Aitkena.

Foto: Doment Gregl

Slovenski tolkalni projekt

Skupina Slovenski tolkalni projekt (krajše SToP) deluje od leta 1999. Tolkalce je združila želja po komornem muziciranju, izvajanju kakovostnih skladb ter raziskovanju novih zvokov tolkal. Tako na zanimivih, predvsem pa ritmičnih koncertih predstavljajo celo paleto klasičnih, etnoloških in drugih tolkal (kar lahko pomeni tudi kuhalnice, posode, igrače, avtomobilske zavore, cevi, žoge, žeblje, kladiva, sode, piščalke, raglje ...). Svoje glasbeno in družbeno poslanstvo izpolnjujejo na številnih koncertih za mlade, organizirajo seminarje, poletne šole in festivale ter aktivno vzpodbujajo slovenske skladatelje k pisanju glasbe za tolkala.

Do zdaj so se predstavili na številnih samostojnih koncertih v Sloveniji in na tujem. Za sabo imajo gostovanja v Španiji, Italiji, Avstriji, na Češkem, Hrvaškem, Črni Gori, Litvi in v Južni Koreji.

V zadnjem obdobju se skupina povezuje z drugimi glasbenimi in nasploh umetniškimi zvrstmi; petjem (Kantata po sv. Elizabeti), plesom (plesna predstava SRH) ... S tem pridobiva na prepoznavnosti tudi na drugih umetniških poljih in se (zavestno) distancira od izvedb samo klasičnega tolkalnega programa.

V razmeroma kratkem, a plodnem obdobju je skupina sodelovala s priznanimi

tolkalci in skladatelji, kot so Bernhard Wulff, Igor Lešnik, Nebojša Jovan Živković, Ney Gabriel Rosauro, Manfred Menke, Chou Weng Chung in drugi.

Odprtost glasbenim vplivom in novim idejam vodi akademske tolkalce, zbrane v skupini SToP, v zanimive projekte. Njihova sposobnost in želja po izvajanju strogo klasične glasbe, lastnih skladb, pa tudi sodobne elektro-akustične tolkalne glasbe, potrjujeta edinstvenost skupine v Sloveniji in tujini. Skupina je za svoje delo v letu 2013 prejela Župančičevo nagrado, naslednje leto, leta 2014 pa še nagrado Prešernovega sklada.

Člani skupine so: Barbara Kresnik, Marina Golja, Matevž Bajde, Damir Korošec, Franci Krevh, Tomaž Lojen, Davor Plamberger in Dejan Tamše.

Tolkalci igrajo na gonge in činele znamke *Dream* ter uporabljajo udarjalke *Innovative Percussion*.

Ensemble Tema

Delphine Roche – flavta
Evgeni Orkin – klarinet
Alwyn Tomas Westbrooke – violina
Alfonso Noriega Fernandez – viola
Marie Schmit – violončelo
Olga Želtikova – klavir

Mindaugas Piečaitis – dirigent

Ensemble Tema je v nemškem mestu Karlsruhe leta 2010 ustanovila skupina glasbenikov iz vsega sveta, ki so imeli skupno željo po izvajanju in promociji sodobne glasbe. Od njegove ustanovitve je ansambel redni gost na radiu ARD (*ARD Radio Play Festival*) in na Festivalu nemega filma v Karlsruheju, predstavlja pa tudi vogelni kamen novoustanovljenega festivala *ZeitGenuss* v istem mestu.

Ansambel je sodeloval s priznanimi skladatelji, med katerimi izstopajo Alessandro Solbiati, Pascal Dusapin, Helmut Lachenmann, Olga Neuwirth, Rebecca Saunders in Peter Ruzicka. Posebna skrb za podpiranje mladih, komaj uveljavljajočih se komponistov je botrovala izvedbam novih del skladateljev in skladateljic, kot so Luis Codera-Puzo, Eunsun Lee, Heera Kim, Caterina di Cecca in Birke Bertelsmeier.

Njihovo koncertno dejavnost dopolnjujejo nastopi izven okvirjev konvencionalnih koncertnih situacij; zato se posvečajo tudi glasbenemu gledališču, improvizaciji z živo elektroniko, spremljavi nemega filma in literarnih branj ...

Drumartica

Simon Klavžar
Jože Bogolin

Drumartica je ena najprepoznavnejših evropskih tolkalnih zasedb v zadnjem času. Po uspehih na prestižnih tekmovanjih v Luksemburgu (IPCL) in Bolgariji (*Pendim*) je duo koncertiral v ZDA, Rusiji in širom po Evropi v pomembnih dvoranah, kot so Carnegie Hall v New Yorku, Berlinska filharmonija, Avditorij Tenerife in Gledališče Ermitaž v Sankt Peterburgu.

Simon Klavžar in Jože Bogolin sta se izpopolnjevala na Visoki šoli za glasbo v Münchnu pod mentorstvom prof. dr. Petra Sadla ter pod mentorstvom članov skupine Ensemble Modern v Frankfurtu. Že med študijem v Sloveniji sta izstopala s svojimi samostojnimi recitali in solističnimi koncerti s slovenskimi orkestri – Orkester Slovenske filharmonije, SNG Opera in balet, Orkester Akademije za glasbo. Duo je nastopal v ZDA, Rusiji, Španiji, Luksemburgu, Italiji, Nemčiji, Avstriji, Švici, Srbiji, Bosni in Hercegovini, na Nizozemskem ter v številnih krajih po Sloveniji.

Člana Drumartice sta prejemnika prestižne Univerzitetne Prešernove nagrade in Prešernove nagrade Akademije za glasbo. Leta 2009 sta premagala vso konkurenco in prejela nagrado občinstva na tekmovanju za tolkala v Luksemburgu (IPCL), istega

leta pa tudi prvo nagrado na tekmovanju za tolkala *Pendim* v bolgarskem Plovdivu. Leta 2011 je duo osvojil 3. nagrado na tekmovanju komornih skupin Salieri-Zinetti v Veroni ter nagrado občinstva na tekmovanju za komorno glasbo Almere na Nizozemskem, leta 2012 pa še prvo nagrado na tekmovanju v Veroni. Leta 2011 sta sodelovala na koncertu v Carnegie Hallu v New Yorku v organizaciji festivala *Musical Olympus* ter prejela nagrado občinstva, marca 2012 pa osvojila še prvo nagrado na tekmovanju *Kulturkreis Gasteig* v Münchnu.

Člana dua sta zelo dejavna na področju izobraževanja mladih glasbenikov v okviru seminarjev in delavnic. Pomemben del njune dejavnosti predstavlja naročanje in izvajanje novih del, redno pa koncertirata tudi z različnimi ansambli in orkestri.

Drumartica je zastopnik za tolkala *Adams* iz Nizozemske in palice *Innovative Percussion* iz ZDA.

Ensemble Contrechamps

Emilie Brisedou – flavta
 Laurent Bruttin – klarinet
 Aleš Klančar – trobenta
 Jean-Marc Daviet – pozavna
 Maximilien Dazas – tolkala
 Gilles Grimaître – klavir
 Maximilian Haft – violina
 Tomoko Akasaka – viola
 Olivier Marron – violončelo
 Noëlle Reymond – kontrabas

Michael Wendeberg – dirigent

Leta 1980 ustanovljeni Ensemble Contrechamps si je že od vsega začetka zadal nalogo, da izvaja glasbo 20. in 21. stoletja ter spodbuja nastanek novih del. V svoji koncertni seriji v Ženevi izvaja tako komorne kot dirigirane koncerte, poleg tega pa organizira še številne projekte in dogodke za različne starostne skupine.

Umetniški vodja ansambla je od leta 2013 Brice Pauset, glasbeni vodja pa od 2011. Michael Wendeberg. Intenzivno skupno delo še posebej povezuje ansambel s številnimi komponisti. Med njimi so: George Benjamin, Pierre Boulez, Unsuk Chin, Hugues Dufourt, Beat Furrer, Brian Ferneyhough, Stefano Gervasoni, Jonathan Harvey, Heinz Holliger, Michael Jarrell, György Kurtág, Helmut Lachenmann, Tristan Murail, Mathias Pintscher, Rebecca Saunders. Od dirigentov je

potrebno omeniti naslednja imena: Stefan Asbury, Jean Deroyer, Jurjen Hempel, Peter Hirsch, Clement Power, Pascal Rophé, Peter Rundel, med solisti pa izstopajo Pierre-Laurent Aimard, Teodoro Anzelotti, Isabelle Faust, Nicolas Hodges, Salome Kammer, Donatienne Michel-Dansac, Christoph Prégardien, Yeree Suh, Kai Wessel.

Ansambel se redno udeležuje najpomembnejših festivalov sodobne glasbe (*Musica* v Strasbourgu, Jesenski festival v Parizu, Dnevi sodobne glasbe v Bludenzu (Avstrija), *Voix nouvelles* v Royaumontu, *Ars Musica* v Bruslju, *Musicadboy* v Madridu, Dnevi nove komorne glasbe v mestu Witten (Nemčija), Salzburški festival, Wien Modern, *Märzmusik* v Berlinu, Dnevi nove glasbe v Zürichu, Festival v Luzernu. Redno sodeluje tudi s Centrom za elektroakustiko Visoke šole za glasbo v Ženevi, s številnimi teatri ter konservatoriji za glasbo, ples in gledališče.

Ansambel finančno podpirata mesto in kanton Ženeva.

www.contrechamps.ch

Michael Wendeborg

Dirigent in pianist Michael Wendeborg je bil rojen 1974. v Ebingenu. Klavir je študiral pri Markusu Stangu, Berndu Glemserju in Benedettu Lupu, dirigiranje pa pri Toshiyukiju Kamioki v Saarbrücknu. Je nagrajenec več nacionalnih in mednarodnih tekmovanj; kot solist nastopa na pomembnih festivalih in koncertnih prizoriščih s pomembnimi nemškimi simfoničnimi orkestri, na komornem področju pa sodeluje med drugimi s Patricijo Kopačinskajo, Carolin Widmann in Nicolasom Hodgesom. Med letoma 2000–05 je deloval kot pianist Ansambla Intercontemporain, kjer je iztenzivno delal s Pierrom Boulezom, Györgyjem Kurtagom in Györgyjem Ligetijem.

Že med študijem pri Toshiyukiju Kamioki je bil asistent v Wuppertalski operi, med letoma 2005 in 2014 pa je delal tudi v Mannheimu in Berlinu, kjer je asistiral dirigentoma Danielu Barenboimu in siru Simonu Rattlu. Kot dirigent je sodeloval z orkestri in ansambli, kot so Staatskapelle Berlin, Musikfabrik iz Kölna, Klangforum Wien, Remix Ensemble Porto, Neuen Vokalsolisten iz Stuttgarta, komorni ansambel Neue Musik Berlin, ansambel Ascolta iz Stuttgarta, komorni zbor Apollini et Musis, Collegium Novum iz Züricha, Orkester Slovenske

filharmonije (V. Globokar: *Angel zgodovine* za dva orkestra) in nastopil na številnih prestižnih koncertnih prizoriščih (Münchenski bienale, *Musicaadhoj* Madrid, Wien Modern, *Eclat Festival* Stuttgart, *Klangspuren* Schwaz, Beneški bienale in Festival v Lucernu).

Michael Wendeborg pri svojem dirigentskem delu pogosto povezuje klasični repertoar od Bacha do Schönberga z novim in najnovejšim, še posebej rad pa ta obdobja neposredno konfrontira.

Slowind

Aleš Kacjan – flavta

Matej Šarc – oboa

Jurij Jenko – klarinet

Metod Tomac – rog

Paolo Calligaris – fagot

Pihalni kvintet Slowind je bil ustanovljen pred enaindvajsetimi leti. V tem času se je ansambel, ki izvaja praktično vsa dela standardnega repertoarja za ta sestav, profiliral še v brezkompromisnega in v slovenskem prostoru najaktivnejšega izvajalca sodobnih del, od klasikov avantgarde do najmlajših, še neveljavljenih, a zelo obetavnih avtorjev našega časa. Slowind z naročili stalno spodbuja mlade slovenske skladatelje ter se rad odziva vabilom za izvedbe novitet na mnogih evropskih odrih. Obenem že vrsto let tesno sodeluje z etabliranimi svetovnimi skladatelji, kot so Vinko Globokar, Robert Aitken, Heinz Holliger, Jürg Wyttenbach, Tošio Hosokava, Uroš Rojko, Martin Smolka, Volker Staub, Ivo Nilsson, Gérard Buquet, Niels Rosing Schow in drugi, ki mu posvečajo svoja dela in ga vključujejo v svoje projekte. Slowind tako redno gostuje na nekaterih najpomembnejših prizoriščih sodobne glasbe: *Ars Musica* Bruselj, *Biennale* Bern, *Klangspuren* Innsbruck, *New Music Concerts Series* Toronto, *Contempuls* Praga, *Théâtre Dunois* Pariz, Beneški bienale, Zagrebški glasbeni bienale in Mednarodni glasbeni festival Takefu (Japonska). Samo lani, v

jubilejnem letu ansamblovega obstoja, je Slowind nastopil na treh koncertih v Parizu, sedmih v Združenih državah Amerike in treh na Danskem. Letos je kvintet poleg koncertov po Sloveniji gostoval še v Firencah na festivalu *music@villaromana* in *Synergien* San Polo, na Beneškem bienalu, v Berlinu in na Japonskem (Takefu, Hirošima, Tokio), čaka pa ga še gostovanje v Ženevi.

Na domačem prizorišču je ansambel v zadnjih letih še okreplil svojo dejavnost na področju slovenske glasbe in v pomladanskem času pričel prirejati krajši glasbeni festival z naslovom *Slowindova pomlad*, jesen pa ostaja namenjena Festivalu Slowind.

Letošnji je že sedemnajsti po vrsti. Če se je cikel v prvem obdobju plemenitil predvsem s prispevki uglednih umetnikov, s katerimi je ansambel muziciral – Heinz Holliger, Robert Aitken, Alexander Lonquich, Arvid Engegård, Aleksandar Madžar, Mate Bekavac, Steven Davislim, Christiane Iven, Matthias Pintscher, Matthias Würsch, Naoko Jošino, Majumi Mijata in drugi – se je skozi leta razvil v pravo gibanje. Promoviranju sodobne svetovne komorne literature in celovitim predstavitvam nekaterih pri nas manj znanih velikanov glasbe 20. stoletja (Edgard Varèse, Elliott Carter, Vinko Globokar, Toru Takemitsu) se pridružuje vse večje število tujih ansamblov za sodobno glasbo, člani slovenskih simfoničnih orkestrov ter uveljavljene komorne skupine in pevski zbori.

Festivalski spored redno snema in prenaša Radio Slovenija, posnetke koncertov pa predvajajo tudi tuje radijske postaje – BBC 3, Nizozemski radio in druge.

Za dosedanje delovanje je Slowind leta 1999 prejel Župančičevo nagrado, nagrado Prešernovega sklada leta 2003 ter Betettovo nagrado leta 2013.